

Nr 196.

Av herr **Henriksson**, om utredning av vissa spörsmål, som hava samband med den allmänna omsättningsskatten.

Enligt 1 § a) förordningen om allmän omsättningsskatt skall sådan skatt utgå vid yrkesmässig försäljning av varor från butik eller därmed likartat försäljningsställe. Omsättningsskatt skall även jämlikt 1 § c) utgå vid yrkesmässig försäljning av butikshandelsvaror i andra fall än som sägs i 1 § a) och b), dock ej när försäljningen sker till återförsäljare. I anvisningarna till 1 § punkt 4 c) stadgas, att som återförsäljare skall vid tillämpning av förordningen anses endast den, som bedriver återförsäljningen yrkesmässigt. Med återförsäljare likställes sådan producent av varor, som inköper eller eljest anskaffar varor för bearbetning eller förbrukning i rörelse.

Omsättningsskatt skall vidare enligt 1 § f) utgå vid förfärdigande, på beställning av annan än återförsäljare, av butikshandelsvaror eller av varor som avses under 1 § d), så ock vid utförande av ändrings-, förbättrings-, underhålls- eller rengöringsarbete å sådana varor, allt under förutsättning att arbetet yrkesmässigt verkställles av företagare med fast driftställe för näringsverksamhet och att arbetet faller inom området för nämnda verksamhet.

Redan under den korta tid, som ifrågavarande förordning varit i tillämpning, har i olika sammanhang den frågan uppkommit, huruvida de i 1 § f) omförmälda företagarna skola betraktas såsom återförsäljare eller därmed likställda producenter. Delade meningar om tolkningen av nämnda stadgande ha därvid visat sig föreligga. Detta förhållande är givetvis förbundet med stora olägenheter i skilda hänseenden. Då enligt 1 § c) säljarens skatteplikt är beroende av, huruvida försäljning av butikshandelsvaror sker till annan än återförsäljare, måste sålunda säljaren för att kunna fullgöra sin skattskyldighet hava klart för sig, om han har att göra med en köpare, som är återförsäljare eller icke, och om säljaren sålunda skall uttaga skatt eller icke.

Beträffande kontrollen i fråga om skattskyldighetens fullgörande enligt 1 § f) äro bestämmelserna i förordningen icke tillfredsställande. Det torde nämligen komma att stöta på synnerligen stora svårigheter för myndigheterna att erhålla kännedom om alla de mindre företagare, som utföra sådant arbete, som omförmäles i 1 § f), samt att övervaka att sagda företagare fullgöra sin uppgiftsplikt och erlägga den skatt, de uttagit av sina kunder.

För att undanröja de svårigheter, som äro förbundna med tolkningen av begreppet återförsäljare såvitt angår sådana företagare, varom förmäles i 1 § f), synes nödvändigt, att denna grupp av företagare icke hänföres till

återförsäljare i förordningens mening. Införandet av en sådan bestämmelse skulle medföra, att skatt vid yrkesmässig försäljning av varor till dessa företagare alltid skulle uttagas av säljaren, samt att nämnda företagare vid beräkning av sin skattepliktiga omsättning skulle äga rätt att göra avdrag i enlighet med bestämmelsen i 4 § 2 mom. för av dem vid inköp av varor utgivet vederlag.

För att åstadkomma en effektiv kontroll över att de i 1 § f) omförmälda företagarna fullgöra sin skattskyldighet enligt sagda författningsbestämmelse synes nödvändigt, att hos länsstyrelserna föres icke blott sådant register, som omförmäles i 9 §, utan även ett register, vari de skattskyldiga redovisas efter yrkesgrupper. I sistnämnda register torde även anteckning böra ske, huruvida de skattskyldiga författningsenligt äro att hänföra till återförsäljare eller ej.

Under åberopande av vad sålunda anförts hemställas,

att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla, att Kungl. Maj:t ville verkställa skyndsamt utredning av ovan berörda spörsmål samt för riksdagen snarast framlägga det eller de förslag, vartill utredningen må föranleda.

Stockholm den 23 januari 1941.

Torsten Henriksson.
